

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à
Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 629. Honorii Pap. Annus 3. Heraclii Imp. Annus 9.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

IESV CHRISTI
ANNVS 628.HONORII PAP. HERACLI IMP.
Annus 3. Annus 9.

ANNVS sequitur Redemptoris vigesimus octavus post sexcentum, Indictione prima: quo Heraclius Imperator regulus Constantiopolis (ut Theophanes) ipso anno iniunxit circuus Hierosolymam, perinde ac rusticis Crucis lignis portans, ad gratiarum actiones reddendas. Cumque Tiberiadem adiisset, accidit avaro Christiani Bonanum quendam nomine Hebrew, qui apibus mala faciebat: erat enim admodum apertus; qui superat imperatores & exercitum eius. In eum commixta Imperator: Cor, inquit, mollius et Christianus, & fides Christiana, quam celo, condonata admotum, ut credet, Ad dominum Hierosolymam, in domum Petri Neapolitanum, ita nunc Sanctarum angelorum, baptizari voluit: quod cum enim Imperator ei bejuvatus. Ingratiatusque Imperator Hierosolymam, refixa tam Zacharia Pontifice, quam alma Crucis hunc andas crucifixum in propositum locum, plurimas egit Deo gratias: perfidus ab urbis iugis Hierais, nec ad tertium milliarium voluit eum appropiare, hec habent lepe citati Annales Theophanus, & ali exulsum maruvi. Adjungunt vero ex Ecclesiastice Ritu albus ista:

Releu*ti* Hierosolymans Heraclius, solemniter celebrare suis humeris resultat fanum Cucum in eum monte, quo cum Salvator tulatur. Quod factum illud si miraculo commendatum est. Nam Heraclius ut etiam auro & gemmis ornatus, missericordia eius in porta, quae ad Calvarie montem ducbat: quoniam magis progrederetur, eo magis retinere volebat. Cumque ea in re & ipse Heraclius & reliqui omnes obstupescerent, Zacharias Hierosolymanus antifex: Vide, inquit, impetraverat, ne ista triumphal ornata parum IESV CHRISTI pauperatum & humiliatum imitaretur. Tunc Heraclius arietio amplexu vestitus, detracisque calice, & plebeo amictu induitus, reliquum via facile conseruit, & in eodem Calvarie loco Crucem statuit, unde fuit a Persis transportata. Itaque decretum est, ut quot annis Exaltationis Crucis memoria celebaretur, quod videlicet fura reposita ab Heraclio, ubi Salvator primus fuerat constituta, est de ea dies decima quarta Septembri. Externum est eidem solemnitas & que Graecis atque Latinis cibis est: tamen die Septembri celebrant illi Exaltationis nomine Inventionem ipsam: Latini vero & Inventionem colunt mensis Maio, dicta autem die Septembri memoriam restituunt eis ex parte Hierosolymam, quam quidem solemnitatem nominant Exaltationem. Diximus de his pluribus in Notis ad Romanum Martyrologium. Quod autem sub Zacharia Episcopo id factum tradidit; sub Medio ita potius accidit: Suidas alii mar.

Potquam autem Heraclius Hierosolymis Deo iusta perfoluit, est peccatores in Orientem; peragranum Syriam superiorem, Edeffa Ecclesias collatas (vt videtur) Nechosians, illis pulsis, Catholice tradidit. Vbi autem Hierapoli est in Phrygia, contrigit Syro Perfarum Regem recent cœtum, cum geret sine electio- niam: in unam, diem obispe, per cœlum à Sarbara duce, sine Adele, qui & ipse occulus est mente septimo, substitutusque in locum eius Barazas; qui cum item mensis septimi regnum tenuisset, cum Pelece necarunt, & regnum filii Cos hois Bahani dicto tradiderunt, qui totidem mensibus regnasse dicitur, & successorem habuisse Hormisdad; quo à Sartacensis pullo, delatum esse regnum ad Arabes. Sic igitur prepotens formidandum Romanis collapsum penitus & delolutum est regnum Perfarum. Ita plane infra Descentiam, vi semel cœpit Cosroes contra religionem Christianam infire, & Cruci Dominice dominari velle, vnaipse cum successoribus petiit, extinto penitus Perfarum regno.

HERACLI
VS HERO-
SOLYMA-
PETTI.CXXV SVO
LOCO RE-
SISTITA
AD HERA-
CLIO.EXALTA-
TIONIS S.
CRUCIS.HERACLI
VS IN SYRI-
AM SVB-
RIOREM
PEREGRI-
NATVS.COLLA-
PSSVM PER
SARVM IM-
PERIVM.

Porto cum nomen Heraclius ob ingentes res fortior in bello gestas roro o be. terrarum celebrissimum redditum est, ad ipsum extem Reges tam ab Oriente, quam ab Occidente legiones cum monachis decue. Praeterea inter hos ex O. iente (vix Theophanea Annales produnt) Rex Indorum, qui cedens gatulans ob Persas penitus debellatos, i genos magis cum margaritis & lapidibus pectoris. Et Occidentibus vero partibus hoc idem recitare. Dagobertum Clodii filium conit b, fundosque ea legione Scratum atque Paternum, qui & pacem ad Imperatore penitus ad Regem, à quo misli sic an, in Gallias retulit. Sed quia tam leta iunt sanctissima sublequita, aggrediunt enatrate.

Dum enim otiosus Edessa Heraclius Imperator degenerat, oblitus se esse militem, atque hominem latenter, qui superat Imperatores & exercitum eius. In eum commixta Imperator: Cor, inquit, mollius et Christianus, & fides Christiana, quam celo, condonata admotum, ut credet, Ad dominum Hierosolymam, in domum Petri Neapolitanum, ita nunc Sanctarum angelorum, baptizari voluit: quod cum enim Imperator ei bejuvatus. Ingratiatusque Imperator Hierosolymam, refixa tam Zacharia Pontifice, quam alma Crucis hunc andas crucifixum in propositum locum, plurimas egit Deo gratias: perfidus ab urbis iugis Hierais, nec ad tertium milliarium voluit eum appropiare, hec habent lepe citati Annales Theophanus, & ali exulsum maruvi. Adjungunt vero ex Ecclesiastice Ritu albus ista:

Releu*ti* Hierosolymans Heraclius, solemniter celebrare suis humeris resultat fanum Cucum in eum monte, quo cum Salvator tulatur. Quod factum illud si miraculo commendatum est. Nam Heraclius ut etiam auro & gemmis ornatus, missericordia eius in porta, quae ad Calvarie montem ducbat: quoniam magis progrederetur, eo magis retinere volebat.

Cumque ea in re & ipse Heraclius & reliqui omnes obstupescerent, Zacharias Hierosolymanus antifex: Vide, inquit, impetraverat, ne ista triumphal ornata parum IESV CHRISTI pauperatum & humiliatum imitaretur.

Tunc Heraclius arietio amplexu vestitus, detracisque calice, & plebeo amictu induitus, reliquum via facile conseruit, & in eodem Calvarie loco Crucem statuit, unde fuit a Persis transportata. Itaque decretum est, ut quot annis Exaltationis Crucis memoria celebaretur, quod videlicet fura reposita ab Heraclio, ubi Salvator primus fuerat constituta, est de ea dies decima quarta Septembri. Externum est eidem solemnitas & que Graecis atque Latinis cibis est: tamen die Septembri celebrant illi Exaltationis nomine Inventionem ipsam: Latini vero & Inventionem colunt mensis Maio, dicta autem die Septembri memoriam restituunt eis ex parte Hierosolymam, quam quidem solemnitatem nominant Exaltationem. Diximus de his pluribus in Notis ad Romanum Martyrologium. Quod autem sub Zacharia Episcopo id factum tradidit; sub Medio ita potius accidit: Suidas alii mar.

Sed quoniam totus ferme Oriens diversis scaterreticis, postmodum vero Eutychianis, &c, qui eum proponent, variis nominibus nuncupatis, inquit & Nestorianis etiam virtusam plane Syriam occupantes, itemque Apollinarites, quoniam haud numeri erat exigua: diuinum quoddam visum est improbus Eutychianis inventum, si dogma afficeretur, in quod omnes nominati heretici patiter convenient, hincque sancientur, dum feliciter vnta tantum affirmantur in Christo voluntas. In id quidem concurrens Apollinaris, certum est, qui loco anima vel intellectu Verbum in Christo ponenter: Nestorianos patieremus de una voluntate sententiam confundere, qui refutant veritatem Dei & hominis secundum solum effectum & voluntatem: Eutychianos vero liquet fusile predilescti huius blasphemie aff. cito, cum vnam dominari in Christo natura afferent. Id quidem ex antiquis huius temporis scriptoribus refutar fanchus Maxentius disputatione cum Pyrrho Monothelita, & ex eodem opere sanctus Thomas affirmat. Vana ignoratio deponit puratus Heraclius in vnam sententiam omnem hereticos coniungendi, vt etiammodi de vna in Christo voluntate affectionem fuerit, & sic colore pacis fannum in Ecclesiam bellum inferat, prout que sunt dicenda intentio, demonstrabent. Ita quidem ab hereticis Orthodoxos siepe de cetero fuisse liquet, vt praetextu pacis notantur Catholicae veritati.

IESV CHRISTI
ANNVS 629.HONORII PAP. HERACLI IMP.
Annus 4. Annus 10.

QVI sequitur sexcentesimus vnderogesimus Redemptoris annus, Indictione secunda, idem exactus annus Heraclius illustratur, fedes credentia Heraclii rebus perpetram gelis quique prouidit per nos dixit denia caligine obcuratum: liquidem hoc

anno Monothelitarum Heraclii ita dicta, collecta vero ex Eusebiano magis angustique inualescere caput fasto imperatoris, magno damno totius Orientalis Imperii, quod in hunc usque annum ad summum fatigium sublimatum, decretare caput & minas, penitusque proterni, dum ipsum diuina vindicta magna ex parte in manus traxerunt.

Ampullum tunc plane notis perspicue cunctis rem confidens declaratum fuit, quibus auxilii fulcere Imperium, ut vindictar à barbaris & illis omnibus dominaretur, quibusque ex causis ministrari, & in utilitate redigatur. Religio liquide fante pieque cultus est, vindicatrix auctrix & propagatrix Imperii contra vero ex lexi religione, & fide Catholica hereticos linciat, prauisque moribus labefacta, ut leditur, antenarrat, prouulque destruitur Imperium effici continet. Quod siue pluribus exemplis in Iustiniano sapientiomo est demonstratum, ita in Heraclio modo redditor omnibus quam euidentissime manifestum.

Quosque enim idem Heraclius eitor fuit & eum Catholico pietatis Deum exercit et Romanum Imperii vindicem & defensorem, hodiunq[ue] forefuisse expugnato. Vbi vero à Catholica fide deinceps, & ipse recedit pariter ab eo Deus, in eius vindictam hostibus haren. Cum ramen haud inficias causa, occiso Dei iudicio interdum bonos reserte mias, detinere vero rebus propter abundantia. Quodmodo vero adeo laetus contigit, anno superiori dicitur capta, hoc & sequentibus annis singulis inferius dividuntur: modo autem totius tragos in fata sit pars esse originem, quam & reddere ex Theophane in propriae, necnon ex Cedreno & aliis, ex quibus hacten.

Sed regnū Imperii Heraclii formis da regnat in Tertio. Cum nam est Heraclius apud Heraopolis, venit ad eum Athanafius Patriarcha Lycostorius, vir acris & nequam ingens. Syrorum invenit se pessimum: & modo de fide ad Imperatorem sermone, respondet Heraclius si Chalcedonensem Synodum suscepisset, Patriarcham autem Antiochensem fore facturam, commendatione quod digna Heracliti recte erga Catholicae fidem intentus: sed dum putat imprudens fidei recte consule, penitentiam, sicut ipsum in erroris fouetum dat praecipit.

Sed attende quo, lector, unde fluere incipiat stilla, ex quodiam Orientem obriens emanavit. Damnatum domino Eucychiam aduleratum Chalcedonensis filiosq[ue] praedecessorum Imperatorum, etiundemque avogatum iuplicitus, quod Impiorum se decum fecisset, impudenter ut sacrilegii Patriarche nomem, plumbumq[ue] poemis officie nund, eundem hunc ipsum at colloquio curiose & liberente magno suo damno Imperator admisit, prohibente Apollonio, cuiusmodi soror nec breviter quidem salutarem, Aut feliciter, impetrabat, ipso dicente a: Si quis ventus ad vos, & vobis dolorum nos efficit, misericordere eum in domum, nec Ave a destrua. Qui tam dicit illi Ave, communice aperius eum malum. Hinc quidem omne proneniffle malum Principis Chiristiani, Constantio, Valenti, Theodosio Iuniori, Iustiniano, ac denum Heraclio, ipsa declarantur.

In reb[us] gelis sancti Maximi Abbatis & martyris precipit oppugnatoris hereticis Monothelitarum, cuius casta & martyrium subiit, eadem de Athanacio periculoso impolore narrantur, & de Heraclio, cuius finis simpliciter, sine mensis leuitatem condensu, dum putans se illum ad Catholicae fidem posse pertinere, ipsius inuenitus est esse captiuus, triplex familiu[m] vinctus, Athanafii, Cyri, & Sergii, dum que illi de vita voluntate Athanafius verbis dolet, quasi Orthodoxus esset, instillat eadem poena propositum eius collega Cyrus Episcopus Alexandrinus, eademque Sergius & ipse in simili vinculis irretitus. Principi autem suum cœvens Heraclius, magnō-

rum malorum exitit sibi auctor, nam audi cordium Athanafii.

Vbi impius amplissima adeo ab Imperatore pollicitationem factam audivit, nempe positurum se Patriarchatu Antiochenos, sive forte, ut Orientalibus omnibus dominaretur Ecclesiis & Orthodoxis, ac pro arbitrio dimouere posset Catholicos profectores Prelates Ecclesiasticalium cunctarum, se facturum spondet, quod ab eo exigebat promissio Imperatoriis. Statutum igitur anno, ut similitate a breve tempore Hispanie se exhibeberet fidei Catholicae assertorem. Ratum quidem repetitum exemplum, ut quis pollicitationibus illectus, in Catholicam receptus Ecclesiam, in ea sincere permanferit: quod & ostendit S. Hieronymus, dum inuenitur in Ioannem Hierosolymitanum Episcopum ex Macedonia Catholicum redditum, fed emprum prece Episcopatus. Pergit vero auctor:

At ille, Athanasius feliciter, simulata fuscipit Synodus constituta in Christi natura. Interrogant autem Imperatorem de operatione & voluntatibus, qualiter has in Christo opereretur dicere duplex. Tunc Imperator vocem vocatus confermat, scribit Serlio Constantinopolis Episcopo, adnotat etiam Cyram Phasianum Episcopum, & hoc interrogata super eum consentientem sergio in manu voluntatem & voluntatem. Sergius enim, riposte Syria generis parentibus taciturna exaltata, ruanum naturalem voluntatem & voluntatem in Christo rescripto, atque confessus est. Vndeque in hanc diem Catholicum le esse, idem Sergius profectus fuit, ab omnibusque ut Catholicis habitus & auctoritate: vbi vero modo Imperatorem vidicant cipit, in extremo ipse feductus feduxit etiam Heraclium, sive eandem his opere poculo aureo propinavit Imperatorem, nam idem subdit:

Alii Imperator virisque acquisientibus consilio, repetit & Athanasium ei consentientem: nescierat enim, quia ubi in operatio reperto, vbi & vna natura cognoscitur, ita Athanasius Eucychianus. Verum quod dicit auctor, esse repertum Cyram conscientiem Sergio: ita quidem tunc apparebat, eo quod tentatus Cyrus litteris Imperatoriis, confundit Sergium: quo ductus est in errorem. Sed similitate callida nomo agebar, dum (ve primo ingressu facete solent hereticis) dubitate se simular, ut in dubitationem primi alios colligat, sive altero pede dimotus, uno potica iku facile in terram proferat. Sed audi epistolam eiusdem Cyrus ad Sergium scriptam, recitatam vero in Actione de mattoeria Sextae Synodi, sed dure admodum Latinitate donatam, his verbis:

Deo honorabilis meo domino benignus principi postulorum, patri patrum, vnuersali Patriarche Sergiu, a Cyro haec via regiro.

Prompto me existente, presentem suggestionem perrigere Deo honorabilis domino meo, ducere mihi sublata cogitationes, & tu dubia sententia animos partibus: Putas ne, nomen, deus consenserit: Altera te ne quisqueris, & potius te ne feruntur fieri. Et clasura labii imponebas, silere iudebam. Aut auctoritate ne cito, qui dicit: Querens quare, & apud me magne? Deinde in hoc me ipsum sufficienter exanimans, etiam se deinde sumbam filiacum, cum ter beatitudini retra a Desu inspiratum doctrinam in memorem recipere satifacit*, quod vnum & duobus siue virtutibus hoc subi consereret. Aut enim iniquum sufficiat, aut permissum emondabor in hunc, qua sigererunt, si non ita habent.

Dum dignus fuisse effectus Deo honorabilis pisiens religius à Deo confirmatus nobis Domini. Imperatori, ut licet p[ro]malque & Deo imitabilem eius condescensionem suscepit filia, quam capillam diuine insuonem eius frontatu elegans, qua ad Arcadium sanctissimum Archepiscopum Cypri contra Paulum Primatum Episcoporum misum Deo decenter confringit. Canus Laudebat, ut Dei amabilis vere est omnis quidem mentis, piem & immaculatam nostram fides redititudinem allegans, duas autem operationes in Domino nostro Iesu Christo potius ratione dictata probat*. Eam invenimus absurdam, & proferre tentabam honorissimam Leonis epistolam, duas operationes cum alterius feliciter communione, quemadmodum docet sanctissimus Dominus noster, proclamantem: Ex hoc ergo

denuo

deinceps & a erto sermone, venerandam fugitivum à Deo infernarium refugiorum ad regendum invictus fuisse, quia dicebatur & putabatur profectus in somnis esse rescriptum, mentem eius faciebat illus Pauli, qui & Sauli, Seueriani vide licei haereticorum, qui (ut dictum est) in Armenia cōuenit Heraclium Imperatorem in expeditione aduersus Persas degentem. Sed pergit Cyrus:

XL.
CIVVS
DVM SER-
GIVM
CONVENT
VENENVM
SPARGIT.

Oppotere ergo nunc silentium gerere, & nequaquam contradicere perfidiebar, verum ad eruditam à Deo doctrinam confidere dico, venerabiles eius filii & postulans promovere, liquidans declarantes, qualiter duas operationes post uniparum diceret recensante, in vita, id est, singulari operatione in omnibus divinitus elegios possumunt concludere tamen quod possibile, quem quid impinguabile opus insuebat in dispensatione & statu oris nostri Iesu Christi, quatenus à Deo illustrata tradidisse Deo in fronte vestrum illuminata imperia nostra, fortior vel in hoc imitabatur pugnissimam atque fortissimam figuram, sciammatique per nos gratiam liberare scipione, ad secunditatem salutem perdentes. Deo acceptas denique fortiorib[us] foliis ministrare, sicut me parvuli, quam si, qui necum sunt, benignus meus dominus dignetur. Et hoc sciptio: Cyrus humilis ex ore pro honorissima vita Deo honorabilis domini mes soggerit, hincutique Cyrtipolla, que Sergium malle consule, in dicitonem primum inducens, ad ruinam illi vitam apergit.

XII.
NONIM
MIGRANT
SE COGMA
TIVS
PRINCIPES.

Eis his puto intellexisti lapsum Heraclii, qui dum in Paulum Seuerianum hereticum agit, le ipsum in eam hec resum conticile declaravit, qua duas in Christo voluntates & operationes negavit esse dicendas. Suo semper damno & immiscicisse Principes in dogmatis decernendis, plurimi superius est declaratum exemplis: quod maxime in Heraclio perfidum demonstratur, qui itidens parti alteri, quasi veritatem defendens, pene neficiens, in profundam labitur heres, qui infelix preclare partam, tot viatorum gloriam obscurauit, ut que inferius suis dicentur locis, apertissime declarabunt. Satis Principi ad salutem, & obortas de fidis questione deferat ad primam fedem, à qua controvertere disimantur, cuius arbitrio (si causa exigat) & vniuersale Concilium congregetur, atque interim ipse nulli se implicans nouitati, affectu liber, quid ab Ecclesia decernatur, expēctet, ut sequatur.

L.
DE ORTV
MAHOMETIS.

a Damas.
b Aras. in
fin.
c Theoph.
d Cedren.
e anno
Heracl. Imp.
f radij.
g medie-
z.

MAHOM-
ETIS ORIGO
ATQVE
PROGRES-
SUS.

I E S U C H R I S T I A N N V S 630.

HONORII PAP. V. HERACLI IMP.
Annus 5. Annus 21.

ANVS sequitur Redemptoris sexcentesimus atque trigeminus, Indictione tercia, quo defunctus ponitur Annus libus pseudopropheta Mahomedus, sive Mahometus, sive Mahometus, vel Mahomet, à quo improbo feckā Mahometanorum oborta est. Monstrum tantum peperit & entruit Oziens, cuius deformitas monstruosa cedere necesse sit omnia, quia iudei Danieli, sine Ioanni Evangelista diuinus demonstrata futurum ad aliquod grande malum significandum. Precursum quidem Antichristi hunc omnium scelerum illud extinxit, Iohannes Damascenus a exiliis in Asia. Vnde autem ei obuenierit ut propriețate suis cedens sit, citato Annales ita declarant b: A quid Hamerita bene, sive in Arabia Felice, Hali parente Iosaphata gentium, canulariamq; exercitare armis, pauperemque hominem suam optaret intercedere locis stradi, indeque feruio cuiusdam parenti videlicet, quae nomine Tagida dicitur, etiamque palcedos subcepit camelos: & cum valeret ingenuo, insuam se donare gratia, effecti, ut tandem coniungere sibi uxorem. Profecitus vero in Palestinam, ibi veritate cum iudeis & Christianis ab iudeis aliquid cīl conatus addidicere: mentemque rationam prīmo cum ecclasticis bonis, ex occasione bene accepta manducationem quadrangularē exercuit, ex qua nomen sibi proposita adaptata.

Cum enim

& à elemente exagitaretur, & comitatu mendo labaret, vocem suam, que grazem ex eo capiebat ad dolorem, quod in aliis sp̄a a geno bonum & relaxacionis elemosia complicitas, ut desiderat, Erit amicus ei mulier monachus quidam, qui ei fallam foliis relegans vinebat. Hoc mulier totam ren aperit, Anguis etiam nomine probato. Is autem monachus viri opinione tam prius in animo mulieri confirmaret, verum Mahometum Propheta dicere ait, cum enim Angelum ad quenque vates muti. Mulier vero impinguata illius monachus foliis habens, aliis suis genibus multitudine fabulam emoratur, ab ipso porto ad versi aliae ea distinxit. Vbi vero semel innocuisse scire & credidisse se esse prophetam, nisi per imaginem quedam clivus, eademque vt dimittit aquila curiosa atque simplici populo facile perspicit, ac relatos rarus signum plenori conserpunt, quod eis horum auctoribus efficiunt, usque traditum sceleratum observandum: Iusta foliis est, ut ita error vane conceptus, nos miraculorum variae, sed in armorum magis magisque apud posterius atque ruris exterritatis leceret.

Quod autem ad seductorem monachum spectat: ex fragmento historico Anastasi Bibliothecarii, vbi de monacho isto agit, quistum ille fuerit, declarat his verbis: Cum testimonio ei, Mahometo feliciter dare quidam p̄s, magnus Arianus, qui oī madam folium Confutatio, emulatio Caliphatus exterminatum era, cum trepidante sub imperio Heraclii, iste celstis nubilo seduxit ipsam & reliquias maiorum habuimus verbū. Venit inquit ille à syria quidam angelus, predicator Gabriel, & non seruus sed speculum, concilii. & passo post: Cam diebus illi Imperator Heraclius cum virtute Paganum deo reverenter, per Asklēpius transiit in eis vobis ut illa deo exorsa Mahomet, ferente vicio rapiat latere, factus interficere sceleris ille pseudomonachus, patitur ab eo terra, qui pectoribus suis aletis sufficeret, peritius compas facta est, hoc ibi.

Sed quomodo error acceperit augmennum, ubi qui supra Annales declarant, nimirum quod primus ad eum acciterunt Iudei exultantes ipsum dilectos expectarent, Messiam; decemque ex eis ipsum seductor, quod eum circumcircum amplius scilicet verum cum eundem immunda comedere cognovit, nempe camelici carnem, e sententia recellere, sed non cessauit commouere eum in Christians. Exceptio autem ad sceleris propagandam versus nescio illecebras ex voluptribus carnalibus comparato, beatarum multitudinem suis concedens in huc vita, & in futurā ifdem confitum paradisi, in quo ipsi omnes ad cibum & potum laute abundeque suppetentes, & coitum pariter adfore pulcherrimam membranam festinamus; his vero postumis pugnatos fore, qui vel hostem occident, vel occidentem ab hostibus: ita satis astute propontens, quo flos in bellis ficeret.

Vigitor populus omnes alliceret, ex conditio frumenta liqua mifentia, nempe Annus ex Iudeis circumconcreta, Dexterior cultum, abstinentiam à carne suilla ex Christians Chribi nomi ita tamen, ut eum faciat Iustus, hoc & Historian, coleret.

Rusum vero vt omnes feces eius as ad sceleris alliceret ac fibi coniunguntur, ex Manicheis enim de Chibis illud accepit, vt nequaquam Crucifixum Christians diceret, sed vmbra Chibilli, Crucem penitus bominatus. De eodem Christo infiper blasphemus illa confixir, quae his verbis recitat Damascenus: nū enim: Christum autem dicit Verbum dicit: Dei & eius Filium, sed omnes dīque seruum, eumque satutus ex Maria sine causis poteziam. At enim, Verbum ex Spiritu Dei, cum in Mariam utriusque genitilium qui Dei propheta & seruus est, Iudeus enim intercessione cum in Crucem agere valeret, & cum cum remigante, cum quod vmbra eius in Crucem, Christians autem non in Crucem alii fugiunt, nec mortuam, Deum enim ad se transtulit in calice quod est charismatum. Hoc etiam commoverat. In RISTV M, non in celum peremisit, a Deo interrogatus fuisse, ex Deificione esse dixisse: Europe facit hic modo respondentem: in me, domine, si placate animos: sicut hanc meam orationem transfigi, sicut